

1.

Forliget af 11. Februar 1340.

Historisk Tidsskrift, Bind 7. række, 1 (1897)

Link til pdf:

http://img.kb.dk/tidsskriftdk/pdf/hto/hto_7rk_0001-PDF/hto_7rk_0001_97077.pdf

Link til webside:

<http://tidsskrift.dk/visning.jsp?markup=&print=no&id=97077>

pdf genereret den : 28/5-2008

Smaastykker.

I.

Forliget af 11. Februar 1340.

Af Kr. Erslev.

Rigsarkivar A. D. Jørgensen har taget til Orde mod den Prøvelse, som jeg har underkastet hans Opfattelse af Traktaterne af 1339 og 1340 mellem Grev Gert og Hertug Valdemar¹⁾. Uden at komme tilbage til hele Stridsspørgsmaalet vil jeg gerne her antyde min Stilling, først til to Momenter, som Jørgensen ikke uden Grund klager over, at jeg ikke straks har medinddraget.

Det ene er, at Hertug Valdemar ved Kongevalget i Sommeren 1340 skal have givet Afkald paa sin Ret til Riget. Dette siger Hamsfort, som efter Jørgensens Mening „har bevaret en Optegnelse“ herom; jeg formoder modsat, at vi her kun har een af de mange Gætninger, som fremtræder hos Historikerne fra det 16. Aarhundrede. At Hamsfort har haft tabte Kilder til Grev Gerts Tidsalder, bliver lidet sandsynligt, naar man ser, hvor lidt han veed om den; man mærke blot hans Kronologi: Slaget paa Lohede sætter han til 1335 (var 1331), Kristoffers Død til 1336 (for 1332), Slaget paa Taphede til 1337 (for 1334). I Stedet henvises man da til at søge Grunden til hans Meddelelse i de Kilder, han virkelig har haft, og man finder saa hos Krantz den Paastand, at Hertug Valdemar igen tiltog sig Kongemagten efter Kristoffers

¹⁾ Hist. Tidsskr. 6. R. VI. 671 ff.

Død, men gav Afkald paa den til Gunst for Valdemar Atterdag. Ud herfra bliver Hamsforts Udtalelse ganske forstaaelig, men ogsaa aldeles værdiløs (thi at Krantz ikke bygger paa tabte Kilder, er hævet over enhver Tvivl); og at der virkelig ikke i 1340 har været Tale om noget Afkald fra Hertugens Side, det synes mig omtrent givet ved, at der ikke nævnes et Ord derom i de Breve, der ordner Hertugens Forhold til Valdemar Atterdag¹⁾.

Det andet Moment drejer sig om Forhold, der ligger forud for Traktaterne. Naar Jørgensen havde talt om, at Gert efter Kong Kristoffers Død havde skudt Hertug Valdemar frem som den, der havde Ret til at indløse Rigets Lande, var jeg gaaet ud fra, at dette ene beroede paa en Tilbage-slutning fra Traktaten af 1339 (og jeg tilføjer: en aldeles rigtig Slutning, om Jørgensens Opfattelse af denne Traktat er den rette). Nu viser Rigsarkivaren imidlertid, at der foreligger positive Oplysninger fra Aarene 1332—33, som nævner Hertugens Indløsningsret; dette er rigtigt, og jeg beklager meget, at jeg har overset disse Træk. Nogen afgørende Vægt for Forstaaelsen af de flere Aar senere sluttede Overenskomster kan jeg rigtignok ikke tillægge det, at Grev Gert straks ved Kongeløsets Begyndelse synes at have haft Tanke om at lade Valdemar optage sin tidligere Kongeværdighed; faktisk er det dog, at det blev ved Tanken, at Valdemar stadig ene vedblev at være og kalde sig Hertug. Hvorvidt der i Aarene 1339—1340, da Kristoffer II's Søn var optraadt med Krav paa Riget, ogsaa var Tale om Hertug Valdemars mulige Kongerettigheder, maa bero paa, hvad der staar i selve Traktaterne fra disse Aar.

Hvad disse Forlig angaar, skal jeg her ikke dvæle ved det første, af hvilket jeg kun fandt — og stadig finder — Jørgensens Opfattelse usandsynlig, men ene holde mig til det andet, hvoraf jeg fandt hans Forstaaelse umulig. Det er Hovedspørgsmaalet: har Jørgensen Ret i, at Grev Gert ved

¹⁾ Jørgensen finder, at den lybske Krønike antyder det samme som Hamsfort ved at sige: Hertugen førte sin Svoger til Viborg Thing. Det synes dog lidet underligt, at Jyllands Pant-haver bliver den, som præsenterer sin Frænde for Jyderne.

Forliget af 1340 anerkender Hertug Valdemar som Landsherre (Konge) i Nørrejylland, som „rette Ejer“ af dette Land?

Jeg havde tidligere troet, at denne Opfattelse stammede fra, at han havde set fejlt paa Brevet, idet jeg gik ud fra, at en vis Sætning hos Jørgensen skulde være et Referat af Hovedsætningen i Brevet. Rigsarkivaren paastaar nu, at jeg har misforstaaet hele denne Sætning rent sproglig (S. 678¹), og han synes derved, om jeg forstaar ham rigtig, ogsaa at ville nægte, at den skal sammenstilles med selve Brevets Ord. Jeg gad dog vide, om det ikke er gaaet ham af Minde, hvad der for fjorten Aar siden gav ham den omtalte Sætning i Pennen; netop den „Sammenhæng“, hvortil han henviser, synes afgørende at vise, at hans Sætning maa være født af Forligets Hovedartikel.

Jeg hidsætter nedenfor hele Jørgensens Stykke²) og

¹) Den „anden Misforstaaelse“, som jeg „har gjort mig skyldig i“ (S. 678), kan jeg tage let. Enhver vil jo se, at det kun bliver en Misforstaaelse, hvis Jørgensen har Ret i en af ham opstillet Formodning, og om den gælder det, at den aldrig kan bevises, men mulig modbevises, hvad der dog ikke her er Plads til at komme ind paa.

²) „Dette forlig af 11. Februar 1340 er i en mærkelig grad bleven misforstået af Reinhardt så vel som af alle hans forgængere. Han har ofret det en hel afhandling uden i sine overvejelser i mindste måde at trænge ind i dets grundtanke, og det er i fuld overensstemmelse hermed, at han i sit referat af det foregående forlig (2. Febr. 1339) slet ikke nævner hertugens opgivelse af sin indløsningsret. Hvad der skete i Lybæk opfattes da som påtvunget hertugen; det var et mageskifte om de to dele af Jylland, hvorved greven altså fik sine Lande samlede. Men forliget er lige det modsatte. Greven indrømmer hertugen ret til at indløse Nørrejylland med den ret, Kristoffer havde til det, for en pantesum af 43000 mark lybsk. Da der ikke kunde være tale om at udrede det hele beløb straks eller på én gang, pantsætter hertugen ham sit hertugdømme (undtagen Als) for 25000 mark og træffer nærmere aftale om, hvorledes resten skal betales i løbet af det følgende halvår. Hvis dette forlig altså var kommet til udførelse, vil det ingenlunde have medført et mageskifte, men fuldstændig have kuld kastet Gerts stilling....“

spørger enhver, om dette kan analyseres paa anden Maade end som følger: Jørgensen paastaar, at alle har misforstaaet Forliget, og at det er lige det modsatte af, hvad man har troet; derefter gengiver han i to Punktumer, hvad Forliget indeholder, og saa gaar han over til at belyse, hvad der ligger deri. Ligesom det andet af de to Punktumer refererer Forligets Bestemmelser om Udredelsen af Pantessummen, føres man nødvendig til at tro, at det første Punktum skal svare til Forligets Ord om Pantsættelsen, og man kan saa meget mindre tvivle derom, som Jørgensens og Brevets Sætninger ligner hinanden Led for Led.

I Anmeldelsen hedder det:
Greven indrømmer Hertugen
Ret til
at indløse Nørrejylland
med den Ret, Kristoffer havde
til det,
for en Pantessum af 43000 Mark.

I Forliget staar der:
Greven giver Hertugen

at løse Jylland
saa frit, som han har det i Pant
af Kristoffer,
for 43000 Mark.

Man lægge bl. a. Mærke til Jørgensens Medtagelse af Brevets positive Tal, der leder Tanken ganske bort fra, at han i sin Sætning kun udtaler sin egen personlige Opfattelse af, hvad der ligger i Forliget.

Det var i denne Sammenstilling af de to Sætninger, at jeg tidligere fandt Nøglen til at forstaa, hvorledes Jørgensen var kommet til sin Opfattelse; men det var unægtelig let at godtgøre, at hans Sætning, hvor meget den end ligner Brevets i Formen, i Virkeligheden slet ikke gengiver dettes Mening. Jørgensen fortolker jo imidlertid nu sin egen Sætning paa en anden Maade; og hvorfra stammer da hans Opfattelse?

Der findes i Rigsarkivarens sidste Udtalelse et Par Sider om dette Forlig (S. 676 ff.), og nu, da han fremsætter det „videnskabelige Bevis“, der i sin Tid ikke kunde finde Plads i hans Anmeldelse, havde man vel Ret til at vente et klart og tydeligt Forsvar for den Opfattelse, hvorimod jeg havde rettet mit Hovedangreb. Jørgensen burde, synes det mig, have sagt: „Jeg omtalte i 1883 ikke, at Grev Gert ved Forliget overdrog Hertugen sin Panteret til Jylland, skønt det

unægtelig staar med udtrykkelige Ord i Brevet (se hos Erslev S. 309); *thi* „Jeg fremhævede derimod, at Greven ved Forliget anerkendte Hertugen som ret Ejer m. m.; dette staar der vel ikke i Brevet, men jeg bygger denne Forstaaelse paa, *at*“

Saa simpelt har Rigsarkivaren ikke taget Sagen. Han udmaler den historiske Situation i Febr. 1340, saaledes som han tænker sig den, og vi faar atter og atter at vide, at „Hertugen anerkendes som ret Ejer af Nørrejylland“, hvad der jo dog trods nok saa mange Gentagelser kun er og bliver hans personlige Opfattelse. En tydelig Begrundelse af denne Opfattelse finder jeg derimod ikke, om end nok spredte Ord derom. Vi hører, at „Greven indrømmer, at Hertugen har Ret til at indløse Jylland med Kongens Ret . . . Denne Ret indrømmer han ham faktisk ved at indgaa paa Forliget, der bringer Indløsningen til Udførelse“; fremdeles, at „det jo dog ikke kan nægtes, at Hertugen faar overdraget Besiddelsen af Nørrejylland, uden at der forbeholdes Greven nogen Ret til atter at indløse det“. Yderligere nogle Betragtninger om Begrebet „at hindre“.

Det skulde herefter synes, at Jørgensens Tankegang er denne: idet Greven overlader Hertugen sit Pant, anerkender han derved, at Hertugen har Indløsningsret til Pantet, altsaa er dets rette Ejer. Andet kan jeg i det mindste ikke faa ud; men det er mig rigtignok helt ufatteligt, at Rigsarkivaren kan drage denne Slutning. Det er dog et Faktum, at man i Midlaldren atter og atter ser Eksempler paa, at en Panthaver overlader et Pant til Trediemand, af hvem da den rette Ejer maa indløse det, se Matzen, Panterettens Historie S. 387 ff.; og det var ved saadanne Overdragelser ikke Undtagelse, men Reglen, at den oprindelige Panthaver ikke forbeholdt sig Ret til at løse Pantet tilbage. Hvorledes kan man da af den Kendsgerning, at Grev Gert overdrager Nørrejylland med sin Panteret til Hertug Valdemar, slutte som selvindlysende, at at han derved anerkender Hertugen som ret Ejer? Og endvidere er det et Faktum, at netop Nørrejylland d. 23. Juni 1340 blev overdraget af den ene Panthaver til en anden,

nemlig af Grev Gerts Sønner til Hertug Valdemar. Hvorledes kan det da være „faktisk“, at der ligger noget helt andet i Grev Gerts ganske paa samme Maade formulerede Overdragelse af Panteretten i Brevet af 11. Februar?

Hele denne Sluttemaade fra, hvad der ligger i Overdragelsen af et Pant, forekommer mig da saa urimelig, at jeg meget frygter for atter at misforstaa Rigsarkivaren og desto mere beklager, at han ikke har udtrykt sig saaledes, at en „ellers skarpsindig“ Gransker har kunnet fatte hans virkelige Mening, hvis denne da er en anden.

Hvorledes dette end hænger sammen, finder jeg i det mindste i Jørgensens sidste Bemærkninges intet, der kan lede bort fra at tage Februarforliget simpelt og ligefrem efter dets Ordlyd. Greven overdrager Hertugen Jylland med den Pantet, som han selv har faaet dertil af Kong Kristoffer; deri ligger, at Valdemar fremtidig er Panteherre i Jylland, hverken mer eller mindre. Om Indløsningsretten siges intet i Brevet; men det laa i Sagens Natur, at den afdøde Pantsætters Efterfølger paa Danmarks Trone, om der en Gang kom en saadan, maatte have Ret til at løse Pantet ind. Til derimod at slutte af Panteoverdragelsen, at Greven anerkender Hertugen som Jyllands rette Ejer, er der ingen positiv Grund; der staar intet derom i Brevet, hvad man dog maatte vente, om det var Meningen, og der staar endog tværtimod det modsatte. Greven siger nemlig i sin Udfærdigelse af Forliget, at naar Hertugen har indløst Jylland, vil han ikke angribe ham i hans Pant eller andre Godser, som han har i Danmark, og væрге ham mod andres Angreb derpaa¹⁾. At Tonen her ligger paa Pant, vil ingen bestride, allermindst Jørgensen (se S. 677 Anm.). Men saa staar det ogsaa fast, at Greven selv har betragtet Hertugens Besiddelse af Jylland som Panthaverens, ikke som „rette Ejers“.

¹⁾ Vortmer scole wy den hertogen unde greven Johanne nicht bewerren an oren panden unde an anderen gode, dat se in Denemarken hebben.

Overfor en saa positiv Udtalelse af selve Brevets Udsteder turde det egentlig være overflødigt at omtale Jørgensens Bemærkninger om Begrebet at hindre (hindern, beweren). Skønt han indrømmer, at „hindre“ og „have Ret til at indløse“ er vidt forskellige Ting, holder han fast ved, at de to Begreber jævnlig følges ad; „det er to Maader for rette Ejers Tilbageerhvervelse af pantsat Land“. Man kan nemmest prøve denne Paastand ved at se dens Konsekvenser. Hertug Valdemar lover, efter at have faaet Jylland, ikke at hindre Greverne Gert og Johan i deres Panter i Danmark: heraf slutter Jørgensen, at Hertugen nu giver Afkald paa sin Indløsningsret til de danske Øer (som han for øvrigt efter Forf.s Mening allerede havde opgivet 1339). Men nu lover ogsaa Grev Gert, at han ikke vil hindre Grev Johan i hans danske Panter (se Citatet i foregaaende Anmærkning), og heraf maa vi da efter Jørgensens Sluttemaade kunne udlæse, at Gert har haft Indløsningsret til Sjælland og Smaalandene. Men har da i 1340 baade Hertugen og Grev Gert samtidig siddet inde med denne Indløsningsret? Og af hvem og naar har Grev Gert faaet denne Ejerret? Ikke af Hertug Valdemar, der tværtimod 1339 jo afstaar alle sine mulige Krav, hvad Johans Panter angaar, til denne selv. — Disse Konsekvenser viser bedst, at der maa være noget urigtigt i Sluttemaaden. Sagen er simpelt hen den, at et Løfte om ikke at angribe kan være et Supplement til en Afstaaelse (jeg afstaar dig mine Rettigheder til Landet og lover fremtidig ikke at hindre dig i Besiddelsen deraf); men den samme Forsikring kan lige saa godt tages af enhver Nabo, med hvem man kan frygte Sammenstød. Staar Løftet om „ikke at hindre“ alene, er der da ingen Grund til deraf at slutte noget om Ejerrettigheder og deres Opgivelse.

Forliget af 1340 er det faste Punkt, hvorpaa man kan prøve Rigsarkivar Jørgensens Fremstilling af, hvorledes det er gaaet med Hertug Valdemars Kongeret og Tronkrav. Han mener, at der er „god Sammenhæng“ i hans Fremstilling. Det er rigtigt; hans Hypothese hænger netop saa stærkt sammen, at den slet ikke taaler, at et af dens Hovedled falder bort. Maa jeg stadig fastholde, at der i Forliget ikke staar, hvad han læser ud deraf eller ind deri, men „noget andet og modsat, der udelukker hans Opfattelse“, saa maa overhovedet „Sammenhængen“ blive en anden end den, han har konstrueret. Og det turde ogsaa være en Vinding at slippe for en Opfattelse, der medbringer det saa yderst usandsynlige,

at Hertug Valdemars Krav paa den danske Krone skal have spillet en Hovedrolle i Aarene 1339—40, da Kong Kristoffers Søn havde rejst sine Krav paa Riget, ligesom i det hele for alt det, der skal gøre den svage, holdningsløse Hertug til Hovedpersonen i disse skæbnesvangre Aar.

Rigsarkivar Jørgensen synes noget ilde berørt af, at jeg ikke indskrænkede mig til at prøve den Opfattelse, som han fremsatte i sin Anmeldelse fra 1883, men ogsaa omhandlede den Mening, som han ytrede i 1871; denne sidste skal nemlig være „væsentlig den traditionelle“. Herved undervurderer Rigsarkivaren dog Originaliteten af sin ældste Udtalelse. Den traditionelle Opfattelse gaar ud paa, at Forliget var til Skade for Hertug Valdemar og paatvunget ham af Grev Gert; med denne Tanke brød Jørgensen allerede 1871 og fastslog, at Grevens Overladelse af Jylland til Hertugen var en stor Indrømmelse til denne. Fra 1871 til 1883 ændrede Jørgensen ikke sin Opfattelse heraf, men vel motiverede han i 1883 sit Udslag paa en anden Maade end tidligere, uden dog udtrykkelig at underkende sin tidligere Begrundelse. Det syntes mig da ganske nødvendigt, at jeg maatte omtale hans første og hans anden Udtalelse, og dertil var det jo psykologisk ganske oplysende at se, ad hvilken Vej Jørgensen var naaet frem, at han først var kommet til en ny Opfattelse af, hvem der havde dikteret Forliget, og først derefter, fastholdende denne, til en ny Forstaaelse af, hvad der stod i selve Brevet.

Jeg vil dog aabent bekende, at det af en helt anden Grund ikke var mig imod at minde om, at Jørgensen i 1871 ligesom alle andre i Grevens Overdragelse af Jylland til Hertugen saa en Pantsættelse og kun det. Da han fremsatte sin senere Opfattelse under Polemik mod Reinhardt, behandlede han denne med en Overlegenhed, som altid har syntes mig lidet tiltalende. Han taler om, hvorledes Forliget af 1340 „i en mærkelig Grad er blevet misforstaaet af Reinhardt saa vel som af alle hans Forgængere“, hvorledes denne „har ofret det en hel Afhandling uden i sine Overvejelser i mindste

Maade at trænge ind i dets Grundtanke⁶ osv. Disse Bemærkninger er ikke korrekte — Reinhardts Afhandling i Hist. Tidsskr. 4. R. IV handler slet ikke om dette Forlig —, og jeg synes, de er utilbørlig haarde; det forekommer mig, at Jørgensen i det mindste burde have mildnet dem ved at indskyde, at blandt disse Reinhardts Forgængere, der havde misforstaaet Forliget saa grundig, fandtes ogsaa han selv.

Nyt fra historisk Videnskab i Ind- og Udland¹⁾.

Paa Grund af Udnævnelse under 1. Maj 1897 til Herredsfoged i Laalands Nordre Herred er Dr. jur. V. A. Secher fratraadt sin Stilling som Provinsarkivar for Sjælland, Laaland-Falster og Bornholm. Til hans Efterfølger udnævntes 20. Maj Assistent i Rigsarkivet, Cand. mag. G. Hornemann.

Etatsraad, forhenv. Professor ved Københavns Universitet, Japetus Steenstrup, afgang 20. Juni ved Døden, 84 Aar gl. Den berømte Videnskabsmand havde tidligt forgrenet sine Studier ud fra Zoologien til den nordiske Oldforskning, og navnlig hans Arbejder om Køkkenmøddingernes og Tørve-mosernes Betydning for Kendskabet til vor Fortid blev her banebrydende. Ogsaa hans sidste Arbejder i hans høje Alder (*Yak-Lungta-Brakteaterne, Det store Sølvfund ved Gundestrup* samt *Til Forstaaelse af Nordens „Guldbrakteat-Fænomen“* i Det kgl. danske Vidensk. Selsk. Skrifter. 6. R., hist. og filos. Afd. I og III og Selskabets Oversigt 1897) tilhørte Arkæologien. Men heller ikke Forskning i Nordens egentlige Historie

¹⁾ Denne Rubrik, der for Fremtiden agtes optaget i hvert Hefte, vil indeholde Meddelelser fra Danmark og Udlandet om Personalia, Begivenheder og udkomne eller forventede Skrifter, der maatte være af fremragende Interesse for historisk Videnskab. Redaktøren har Ansvar for Meddelelserne, for saa vidt som disse ikke er særlig signerede.